

byť čistinka uprostred lesa. Od posedu na okraji lesa mali obaja sledovať oranžové stužky, ktoré Luk pripevnil na kmene stromov a na kríky.

Bola sobota, takže v škole mali voľno. Preto Patrik s Beátou prijali toto tajomné pozvanie a vysadli na svoje bicykle. Lukáša našli celkom ľahko. Piknik si však obidvaja predstavovali úplne ináč. Luk sedel na deke a vedľa neho stál kôš. Kývnutím hlavy pozdravil kamarátov a spustil: „Pýtate sa, prečo robím piknik? To sa predsa ku mne vôbec nehodí, čo?“

Patrik prekvapene zodvihol obočie. Presne túto poznámku povedal pred niekoľkými minútami Beáte. A to boli od Lukáša vzdialení viac ako sto metrov. V nijakom prípade ho nemohol počuť.

Ďalšie prekvapenie bolo zároveň sklamaním: piknikový kôš bol prázdny. Nebolo v ňom nič na jedenie ani na pitie. Zato Luk od kamarátov požadoval samé bláznivé veci: Patrik sa mal vyšplhať na strom, potom sa mal pomocou lakťov plaziť po zemi a Bea mala stáť za kmeňom stromu a hmkať melódiu známeho hitu.

„Som naozaj dobrý,“ počul Patrik, ako si Luk mrmle sám pre seba.

Patrik rukami naznačil, že chce kamaráta rozpučiť ako žabu.

„Nie, nie!“ vyhrkol Luk a vyskočil do výšky. Rozochvene sa obzeral dookola.

